

Ha felszáll a köd

© D. Bikfalvi Moni
Budapest, 2005 október – 2006 április

ELSŐ FEJEZET

HÁRMAN voltak testvérek. Michaelnak jutott a pénz. Margaretnek a szépség. És ott volt még Kathleen is.

Szerette magáról azt gondolni, hogy neki az ész jutott. Mindenesetre több ész, mint Michaelnak, aki a vagyon maradékaival (mert igaz, ami igaz, nem sok maradt belőle szegény papa utolsó balul sikerült kísérlete után) épp olyan szerencsétlenül gazdálkodott, mint az, akitől örökölte, és végül kénytelen volt elfogadni egy jól fizető, de szeretett hazájától kényelmetlenül távoli helyen felajánlott állást; és határozottan több ész, mint Maggie-nek, aki képes volt apjuk egyik régi barátjának nyújtani a kezét, azután elkísérni Egyiptomba, Iránba, vagy a jó ég tudja, hová, és rémes körülmények között maszatolni az ásatáson előkerült értéktelen cserépdarabok között.

A furcsa csak az volt, hogy szemlátomást mindketten remekül érezték magukat a bőrükben.

Kathleen tényleg nem értette, mitől olyan boldogok, mindenesetre elhatározta, hogy bátyjánál és nővérénél sokkal okosabban fogja elrendezni az életét. És most, hogy szabad volt, hogy elkerült testvérei figyelő szeme elől, meg is volt rá a lehetősége. Lezárta tehát a régi dicsőség megkopott visszfényét őrző, valaha gyönyörű vidéki udvarházukat, elköszönt a falubeliektől, és Londonba utazott.

Nem hátrány a becsvágyó fiatal lányok esetében, ha jó nevük van, és történetesen ugyanabba az előkelő magániskolába jártak, mint a londoni társaság krémjének leánygyermekai. Isten áldja az angol iskolarendszert, gondolta Kathleen. És Isten áldja a papát, amiért a csőd előtti maradék fontjait arra áldozta, hogy kifizesse az ő utolsó évét, így nem kellett megszegyenülten, idő előtt távoznia. Ennek következtében a legtöbb barátnőjének fogalma sem volt, mi történt vele azóta, és akik tudták, azok is azt hitték, a papa halála a csőd oka volt, nem pedig a következménye.

Ezen a fagyos áprilisi estén azonban, miután már harmadik éve próbálkozott hiába élete jobbra fordításával, Kathleen kezdett

kételkedni abban, hogy egy cseppnyi ész is jutott volna neki. Nem volt pénze taxira, ezért gyalogosan igyekezett egyik iskolatársnője otthonába, ahol „egy italtra” várták. Az utcán jeges szél fújt, tavaszi kabátjának anyaga kellemetlenül megvékonyodott mostanra, és persze a cipője és a harisnyája is túl vékony volt, nem a londoni utcákra, hanem a fényűző lakások melegére tervezték. Kathleennek azonban nem volt más választása, összeszorította tehát a fogát, lehajtotta a fejét, és szaporázni kezdte a lépteit.

A szalon a várakozásainak megfelelően meleg, zsúfolt és lármás volt. Az inas bejelentette Kathleen-t, ez azonban jóformán senkinek nem tűnt fel. Végre előkerült egy ismerős (nem a házikisasszony), aki hajlandó volt néhány szót váltani vele, majd felbukkant egy kedves fiatalember, és egy pohár gyanús színű folyadékot nyomott a kezébe. Mielőtt azonban Kathleen akár csak megköszönhette volna az italt, a fiú eltűnt. Nahát, mulatott magában Kathleen, micsoda felfordulás!

A tömeg kissé csökkent, így ő végre eltölthetett néhány percet vendéglátójával. Előkerült néhány tálca szendvics is, Kathleen igen hálásan fogadta őket, és remélte, senki nem veszi észre, hogy percekben belül már a negyediknél tart. Ekkor vette észre az új arcot.

– Nahát, Sophie, ki az az úr ott a kandalló mellett? – kérdezte kíváncsian. Barátnője arrafelé nézett, és noha legalább öt úr állt a kandalló mellett, azonnal tudta, kire kérdez Kathleen.

– Ó, az Sir Rooney. Valami skót nagybirtokos. Connie-ék barátja, csak nemrég érkezett Londonba. Nagyon érdekes arca van, igaz?

– De még mennyire – helyeselt Kathleen. Furcsa érzése támadt, mintha ismerné valahonnan ezt az embert. Persze lehetetlen. Abban azonban biztos volt, hogy Sophie téved – a férfi nem lehet skót, egészen biztosan ír. Hála Istennek, még felismeri a saját fajtáját. Ezeket a kelta arccsontokat nem lehet eltéveszteni.

Elgondolkodva tanulmányozta. A férfi vonásai elárulták, hogy sok időt tölt a szabadban, a haját a divatosnál kissé hosszabbra hagyta, az arcát simára borotválta. Innen, a szoba túlsó feléből ennél többet nem lehetett megállapítani róla, pedig Kathleen fantáziáját ugyancsak megmozgatta.

Sophie megfogta a könyökét.

– Gyere csak, be akarlak mutatni az unokabátyámnak. – Kathleen egy rövid sóhajjal visszatért a földre, és elszántan mosolyt erőltetett az arcára. Ki tudja, talán ez az új unokabátya lesz az, akire várt. Munkára fel.

Másnap egy másik iskolatársnője hívta meg vacsorára, a harmadik estén pedig színházba volt hivatalos. Senki nem állíthatta, hogy Kathleen Sullivan nem dolgozik meg a szerencséjéért. Mivel azonban nappalra át kellett változnia egyszerű titkárnővé (sőt, ha jobban meggondolja, már ez is a dolgok szépítése, hiszen gyakorlatilag csak gépírónőnek nevezheti magát), egyre nehezebb volt gondtalan, vidám úrilányként szerepelnie az esti társaságban. És ez már a harmadik tél, amit Londonban tölt. Lassan mindenki ismeri az arcát, és lassan mindenki tudja, hogy – vénkisasszony...

De ő nem adta fel. Sajnálatos módon irodai főnöke nő volt, tehát semmi esélye, hogy beleszeret és feleségül veszi, a bizonytalanért pedig inkább nem kockáztatta az állását. Úgy döntött, marad Sophie, Connie és Charlotte legjobb barátnője, amíg lehet. Hiszen még a többiek is lányok, vidult fel hirtelen. Ő sem rosszabb náluk. Manapság már nem számít vereségnek, ha egy lány huszonhárom évesen még hajadon, különösen amióta Anglia ilyen rossz gazdasági helyzetben van.

A darab szünetében összeverődtek az egyik divatos sarokban, hagyták, hogy a fiatalemberek szendvicseket és koktélokot hozzanak nekik, és közben jóindulatúan kifecsegték őket. Szóba került a rejtélyes idegen is. Kiderült, hogy egyáltalán nem rejtélyes, még csak nem is idegen, van egy kastélya Skóciában (ezt Kathleen még mindig nem hitte el egészen), és több lány ismeri régebbről. Romantikusan vonzónak és veszélyesnek tartották, és majdnem kivétel nélkül rettegték a modorától. A kivételt Charlotte képezte, aki fölényesen közölte, hogy a férfi egyszerűen csak udvariatlan, és nem is érti, Mr Montague miért tűri meg a házában.

Azon az éjjelen Kathleen álmodott. Félhomályos, hideg, kietlen vidéken bolyongott, és sírva szólongatott valakit, de senki nem felelt. A távolban valami melegen világított, de tudta, hogy nem

mehet oda. Körben járt, a lába minduntalan a tűz felé vitte volna, de ő mindig megmakacsolta magát, pedig nagyon fázott és nagyon fáradt volt. És mindeme nyomorúság közepette valahogy mégis azt érezte, hogy minden jóra fordul, csak ki kell tartania...

Amikor felébredt, meglepve vette észre, hogy az arca csuromvizes a könnyektől. Vacogva feküdt, és vagy fél perc eltelt, mire rájött, hogy vékony paplanja lecsúszott róla, azért fázik ennyire. Felkelt, megmosta az arcát, ivott pár korty vizet, és visszafeküdt. Még csodálkozott kicsit az álmán, azután elaludt újra.

Reggelre elfelejtette az egészszet.

Már májust írtak, és Kathleen már azt tervezte, hogy visszautazik Killarneybe. Ahogy Connie Montague szüleinek háza felé igyekezett, egyvégtében a falu körüli dombok jártak az eszébe. A zöld fű, a lovak, a szelíd, hirtelen esők, a hihetetlen fények. Bárcsak lenne tehetsége a festéshez, gondolta elandalodva. Vagy bárcsak fiúnak született volna, és maradt volna legalább annyi pénzük, hogy otthon gazdálkodhatna... De hát kár az ilyen teljesíthetetlen vágyakon morfondírozni. A szép hazai dombok helyett itt vánszorog a sűrke londoni utcákon, pedig tulajdonképpen nincs is semmi oka a búsulásra; hiszen ezúttal igazi táncmulatságba megy, és biztosan remekül fog szórakozni!

A baj csak az volt, hogy máris alig állt a lábán.

Ezúttal többen is lelkesen üdvözölték, alighogy megérkezett. Végig kellett táncolnia vagy hat számot, a fiatalemberek a lehető legkielégítőbb módon adták kézről kézre, és barátnőivel is cseverészhetett a szünetekben. De mire az óra tizet ütött, Kathleen az ereje végére ért. Szerencsére valamivel több lány volt jelen, mint fiú, így akadt néhány szabad perce, és ezeket kihasználva Connie édesanyjához lépett, hogy elbúcsúzzon.

– Csak nem akar máris menni? – döbbsent meg a hölgy kedvesen. – Hiszen csak most érkezett, a mulatság tulajdonképpen még el sem kezdődött!

– Ó, én már eleget táncoltam – szabadkozott Kathleen. – Látja, nincs is megfelelő számú fiatalember. Meghagyom őket a többieknek. Azt hiszem, bujkál bennem egy kis megfázás; legjobb

lesz, ha hazamegyek, iszom egy jó forró teát és ágyba bújok.

– Az lehetetlen, kedvesem – jelentette ki Mrs Montague határozottan. – Maga még fiatal és egészséges, ne sorolja magát a vénasszonyok közé. Különben majd én keresek magának táncpartnert. Már meg is van – tette hozzá elégedetten. Kathleen megfordult, hogy kövesse a tekintete irányát, felkészülve a legrosszabbra. De erre még ő sem számított. Jaj, ne, sóhajtott fel magában. Még Mrs Montague sem lehet olyan bátor, hogy éppen őt... Csakhogy alábecsülte vendéglátóját. Őt másodperc sem telt belé, és a hölgy már át is kormányozta a közelben ácsorgókon, és a meglepetéstől szólni sem tudó Sir Rooney kezébe adta a lány kezét.

– Drága Colin – kezdte ellentmondást nem tűrően. – Nem nézhetem, hogy ennyire unatkozik. Hadd mutassam be magát a lányom kedves iskolatársnőjének. Kathleen, az úr Sir Rooney, a férjem barátja. Colin, ő pedig Kathleen Sullivan. A többit magukra bízom – tette hozzá egy meglepően pajkos pillantás keretében, és már tovább is vitorlázott, rendkívül elégedetten.

Kathleen finoman elhúzta a kezét.

– Sajnálom – kezdte. – Eliza néni nagyon makacs tud lenni. Kérem, ne zavartassa magát, ne gondolja, hogy szórakoztatnia kell, vagy ilyesmi. Pár percig még maradok, aztán úgyis haza kell mennem.

A férfi egy futó pillantást vetett rá, majd a tekintete visszatért a táncolókra.

– Ne izguljon, nem harapom le a fejét – morogta halkan. Kathleen úgy döntött, hogy Charlotte-nak igaza volt. Milyen udvariatlan! Vett egy nagy levegőt, de aztán elnevette magát.

– Mi a csudáért jár társaságba, ha utálja minden percét?

– Mert elvárják tőlem.

Kathleen költői kérdésnek szánta, nem is gondolta, hogy választ kap, de erre felkapta a fejét. Összeszűkül a szeme, ahogy megpróbálta kitalálni, kit figyel a férfi.

– És maga mindig azt teszi, amit elvárnak magától?

Erre már odafordult hozzá, sötétkék szemeiben derű csillant.

– Nem azt mondta az imént, hogy nem kell szórakoztatnom? – Csak nevetett, amikor Kathleen harciasan felkapta a fejét. – Jól

van, jól van, bocsánat – emelte fel a kezét tettetett rémüldözéssel.
– Inkább jöjjön, táncoljunk egyet. Soha nem mernék szembe-
szállni Mrs Montague óhajával.

Kathleen vállat vont.

– Legyünk túl rajta.

Rooney erre megint lenézett rá, és elnevette magát.

– Tetszik nekem, Miss Sullivan. Hol bujkált mostanáig?

A lány felhorkant.

– Nagyjából két hete gyakorlatilag minden esténket ugyan-
abban a teremben töltjük. Persze nem reménykedtem abban a
kitüntetésben, hogy feltűnik magának a jelenlétem.

Észrevette, hogy a férfi tekintete megint elkalandozik. Char-
lotte-ot figyel, tippelte Kathleen, miközben gyakorlattan forogtak
a parketten. Ezzel az erővel egy szalmabábuval is táncolhatott
volna.

– Bocsásson meg, mit is mondott? – tért vissza rá a férfi
figyelme.

– Azt, hogy Charlotte Banksnek nem szabadna rózsaszínű
ruhát hordania.

– Sajnálom, nem tudtam, hogy... Micsoda?! – A férfi olyan
döbbenet nézett rá, hogy Kathleen majdnem megfulladt a
visszafojtott nevetéstől.

– Csak vicceltem. És most mozduljon... a parkett kellős köze-
pén állunk.

Rooney csak most vette észre, hogy kiestek a ritmusból. To-
vább forgatta a lányt, és közben elgondolkodva figyelte. Kathleen-
nak minden idegszála bizsergett ettől a nézéstől.

– Morzsa van a szám szélén, vagy mi a baj?

– Csak elméláztam – felelte a férfi halkán. Jóságos ég, ennek a
lánynak fogalma sincs róla, hogy milyen vonzó. Nem kacérkodik,
tényleg fogalma sincs róla. Talán soha életében nem találkozott
még ilyen nővel, ismerte el magában. Érdekes.

Kathleennak a maga részéről most már tényleg elege lett a
szórakozásból. Alighogy véget ért a zene, megköszönte a táncot,
és határozottan az előszoba felé indult. Csakhogy Rooney-nak más
elképzelései voltak.

– Igyunk valamit – húzta magával a büfé irányába. – Pezsgőt?

– Nincs mit ünepelnem – felelte szárazon a lány. – Összetöri a csuklómat!

– A nők imádják a pezsgőt – válaszolta a férfi oda sem figyelve, és zavartalanul húzta maga után.

– Én nem vagyok „a nők”, és nem bírom az alkoholt. Engedjen már el, tudok menni magamtól is.

Rooney megtorpant, és lenézett rá.

– Most, hogy megtaláltam, már nem akarom elereszteni többé – mondta halkán. Kathleennek minden szál szőr felállt a hátán. De mielőtt bármit felelhetett volna, a férfi már ment is tovább. – Egy ír, aki nem bírja az alkoholt? – folytatta könnyedén. – Ne vicceljen velem.

– Hát, bármilyen vicces is – fújta ki a levegőt Kathleen. –, ez az igazság. Sajnálom, ha csalódást okoztam. Kénytelen lesz kettőnk helyett is helyt állni... nehogy csorba essen nemzetünk becsületén itt az angolok között.

Rooney elnevette magát.

– Szóval a fülébe jutottak a viselt dolgom.

– Nincs nagy fülem, de a maga dolgaihoz nem is kell – vágott vissza a lány. – Tele velük a város. – Azt remélte, a férfi majd megsértődik, és hagyja elmenni végre, de az csak nevetett rajta, és rávette, hogy üljön le vele egy kis asztalka mellé, az egyik nem túl diszkrét sarokban. Most már a teljes figyelme, osztatlanul az övé volt. Kathleen nem tudta, örüljön-e ennek vagy sem.

Beszélgetni kezdtek, Rooney gyakorlottan társalgott, humora meg-megcsillant a lapos témákban, de Kathleen már túl fáradt volt ahhoz, hogy értelmetlenül fecsérelje az idejét. Semmi másra nem vágyott, csak a saját ágyára. Csak ezzel magyarázhatta később, hogy olyan kurtán, udvariatlanul válaszolgatott Rooney próbálkozásaira. Azt azonban sehogy sem tudta megmagyarázni, hogy a férfi miért nem hagyja faképnél. Igazán nem volt valami szórakoztató társaság.

Csend lett, de Kathleen percekig észre sem vette.

– Istenem, maga tényleg fáradt.

– Jaj, elnézést – szedte össze magát a lány. – Most már valóban ideje, hogy hazamenjek.

– Hazaviszem.

Kathleen összeráncolt homlokkal nézett fel rá.

– Miért?

Rooney könnyedén vállat vont.

– Úgy illik.

– No persze.

– Micsoda undok kis nyuszi maga, Miss Sullivan – nevetett a férfi.

– Csak ha öt óra alvás után előre látom, hogy megint nem lesz időm többre – felelte a lány, elfelejtkezve arról a maga alkotta alapszabályról, miszerint semmi személyeset nem visz a beszélgetéseibe. Úgy látszik, fáradtabb, mint gondolta.

A férfi megint azzal az elgondolkodó tekintetével nézett rá. Vajon mi a csudáért kell reggel hatkor kelnie ennek a látszólag elkényeztetett lánynak? De aztán úgy döntött, ezt ráér máskor kideríteni.

– Hozom a kabátját – mondta, és elsietett.

Nem taxiba ültek, a férfi a saját kocsija felé kormányozta. Kathleen szerette az autókat, de most át kellett értékelnie saját vágyait. Ez igen. Ez aztán nem Murphy garázsa. Megilletődötten helyezkedett el a bőr ülésen, áhítattal nézte a faberakásos műszerfalat – no meg rajta a végsebességet.

Rooney udvariasan becsukta mögötte az ajtót, aztán maga is beszállt. És csak ültek ott csendben. Kathleen várta, hogy elinduljanak, de hogy ez nem történt meg, csodálkozva nézett a férfira. Rooney türelmesen ücsörgött a volán mögött, a szemei nevettek.

– Kitaláljam, hogy hol lakik, vagy megmondja a címét? – kérdezte végre, csendesen mulatva.

– Ó. – Kathleen zavarba jött. – Kensingtonban lakom. Majd irányítom, az utca neve semmit nem mondana magának.

– Ahogy óhajtja. – Szinte zajtalanul indultak el. Jól haladtak az esti forgalomban, Rooney gyakorlottan kerülgette a többi autót. Nem beszélgettek, de ebben a csendben semmi kínos érzés nem volt; barátságos hallgatás volt ez két futó ismerős között. Kathleent szinte beburkolta a kellemes meleg. Alig akarta elhinni,

hogy máris majdnem otthon vannak. Mutatta a férfinak, hol forduljon jobbra, aztán balra, megint jobbra, és már ott is álltak a ház előtt.

Soha senkinek nem engedte meg eddig, hogy hazakisérje, de Rooney valahogy bizalmat ébresztett benne. Először is, idősebb, érettebb a többiekénél. Másodszor nyilvánvalóan dúsgazdag, tehát úgyszincs semmi esélye nála. Harmadszor pedig... nos, Kathleen nagyon jól tudta, hogy nem is lehetett volna lebeszélni erről az ötletéről.

De most, amikor megérkeztek, már bánta, hogy engedett neki. Semmi szükség rá, hogy a társaságban elterjedjen a híre, milyen szerény házban lakik. Szerencsére legalább azt nem tudja a férfi, hogy még ez sem az ő tulajdona, hanem csak egy kis szobát bérel itt... Igaz, nem tűnik fecsegőnek – de az ember lánya sohasem tudhatja.

– Köszönöm, hogy elhozott – mondta udvariasan Kathleen.

– Szívesen.

– Akkor én megyek is. Jó éjszakát.

Rooney ezúttal nem szállt ki, csak átnyúlt előtte, hogy kinyissa az ajtót.

– Jó éjt, Miss Sullivan.

Kathleen kiszállt, becsukta az ajtót, és megvárta, amíg a férfi búcsút intve elhajt. Valami veszteségérzet-féle vett erőt rajta. Aztán vállat vont, és magában nevetve összeszidta magát. Mit is akart? Hiszen ez az estéje messze jobban sikerült, mint mostanában bármelyik. Igazán nem kellene ennél többet kívánnia.

Miért olyan szomorú mégis, ahogy a távolodó piros lámpákat nézi?

Újra rántott egyet a vállán, és füttyörészni kezdett, úgy indult a lépcső felé. Ezzel mindig sikerült megnyugtatnia és megnevetetnie magát. Maggie persze nem tartotta úrilányhoz méltónak, és Michael is mindig csúfolta, hogy úgy füttyül, mint egy kocsislegény. Ó, Maggie! Ó, Michael!

Nahát, ez már igazán több a soknál! Mi ez az érzelmős hangulat? Hát nem arról volt szó, hogy ő okosabb lesz náluk? Akkor ugyan miért nyavalyog itt, mint valami kidobott macska? Van lakása, van munkája, vannak kedves barátai, és majd csak elren-

dezódik minden. Az expedíció augusztusban hazajön, sőt, ősszel talán a bátyja is kap szabadságot. Pár hónap, és újra együtt lesznek. Nincs hát sok ideje, nyavalygásra pedig végképp nem pazarolhatja az időt.

Bedugta a kulcsát a zárba, amikor hirtelen árnyék vetült rá. Mielőtt megijedhetett volna, megismerte a férfit.

– Mark! – nevetett fel kicsit eszelősen. – Jézusom, ne ijesztgess!

– Ssss – intette csendre a férfi nevetve. – Nehogy felébreszd Gibson mamát.

– Eszem ágában sincs. De te hogy kerülsz ide? Itt vártál kint?

– Csak pár percet. Azt hittem, már itthon leszel, de hogy sötét volt az ablakod, inkább lent vártam. Még szerencse, hogy nem táncmulatságra mentél.

– Arra mentem – helyesbített Kathleen. – Csak éppen hamarabb eljöttem.

– Miért? Csak nem emiatt a Jaguar miatt?

Kathleen hallotta a féltékenységet a férfi hangjában, és örült neki.

– Ugyan már, Mark. De ha így is lenne – hajtotta félre a fejét kacéran. –, mit számít az neked? Első az üzlet, nem te szoktad mindig mondogatni?

– Attól még bosszant – morogta a férfi. – De most már elég a szóból. Jaj, kicsim, annyira hiányoztál...

Kathleen boldogan elmosolyodott. Hagyta, hogy a férfi átölelje, és csókokkal borítsa az arcát. De mielőtt egészen elszédült volna a csókjaitól, megálljt parancsolt mindkettőjüknek.

– Megölsz, Kathleen – sóhajtotta a férfi a nyakába. – Akármit csinálok, nem tudlak elfelejteni. Mi lesz ebből?

– Nagyon jól tudod, mi lehetne, ha elszánnád magad.

– Te tudod nagyon jól, hogy mi nem házasodhatunk szerelemből. Akármilyen jó is lenne, nem tehetjük meg.

A lány picit sóhajtott.

– Ehhez csak te ragaszkodsz. Én hozzád mennék pénz nélkül is. Tudom, hogy nem lenne a legokosabb lépés, de én kitartanék melletted akkor is, ha szegények lennénk, és mindent megtennék, hogy kényelmesen legyünk. Manapság már egy feleség is nyugodtan dolgozhat. És akkor vége lenne ennek a kutyakomédiának.

Miért nem teszel le végre róla, hogy gazdagon nősülj, és miért nem házasodunk össze? Hidd el, nagyon jó életünk lehetne.

A férfi csak a fejét ingatta.

– Nem, Kathleen, megbánnád. Nagyon komisz tudok lenni, ha nem mennek jól a dolgaim. Édes kis nő vagy, a legédesebb, akit ismerek, de ennél tovább nem mehetünk.

– Hát, te tudod. – Most, hogy a férfi már nem tartotta átölelve, Kathleen vacogni kezdett. – Ne haragudj, el kell búcsúznom. Lehet, hogy megfáztam egy kicsit, nagyon nem esik most jól itt ácsorognom. És félek attól is, hogy Mrs Gibson meglát.

Mark megint átölelte, megcsókolta.

– Jó éjszakát, drágám. Biztos, hogy nem hívsz be? Én is fázom...

Kathleen elnevette magát.

– Előbb csak az egyik kisujjadat engedjem be, ugye?

– Arról is lehet szó – felelte a férfi ördögi vigyorral. – Ámbár én inkább egy másik testrészemre gondoltam...

– Juj, Mark, te lehetetlen alak! Na pucolj innen, amíg szépen vagy.

– Látlak még, mielőtt visszamész Írországba?

– Mi értelme lenne? – kérdezte Kathleen gyöngéden. – Inkább próbáljuk meg elfelejteni egymást. Te is keresel egy jó partit, meg én is, és néha majd egyszerre egymásra gondolunk, és elmosolyodunk. Ennyi. Hiszen mindig is ezt akartad, nem?

– De igen. Igen, ezt akartam. – Mark egy sóhajjal hátralepett. – Jó éjt, Kathleen. Köszönöm, hogy okosabb vagy nálam. Isten áldjon.

Ezen az estén már másodszor int búcsút egy férfinak... Kathleen kimerült sóhajjal fordult meg, hogy végre kinyissa a ház ajtaját. Tea. Meleg ágy. És jaj, már csak öt órája van felkelésig. Ahogy előre megmondta Rooney-nak...

Három éve először történt meg, hogy Mark sötéten jóképű arca helyett valaki másé lebegett előtte, mielőtt elaludt volna. De nem volt ideje ezen töprengeni. A kimerültség legyűrte, és mély álomba zuhant.

A következő két hétben összesen hatszor találkozott Rooney-val, és mindössze egyszer Markkal. Az előbbitől futó üdvözléseket kapott, az utóbbitól szenvedélyes csókokat és betarthatatlan ígéretek. Egyik sem tűnt különösebben lelkesítőnek.

Viszont gyakran észrevette a társasági eseményeken, hogy Rooney tekintete megpihen rajta. Soha nem voltak annyira közel egymáshoz, hogy szólhatott volna hozzá, de többször előfordult, hogy miközben elmélyülten beszélgetett valakivel, egyszerre megérezte, hogy a férfi figyeli a szoba túlsó sarkából. Kathleennek a hideg futkározott a hátán a pillantásától. Mi a csudát akarhat tőle? Ha akar valamit, miért nem szólítja meg? Ha meg nem akar semmit, miért figyeli?

Titokban sokszor felé pillantott ő is, és zavarba jött, ha a tekintetük találkozott. Nem tehetett róla, kíváncsi volt. És éppen elégszer láthatta Rooney magas alakját Charlotte Banks királynői termete mellett ahhoz, hogy gondolatban össze is boronálja őket. Így azonban még kevésbé értette a dolgot.

Az egyik este vacsorára hívták Charlotte unokatestvéréhez. Szívesen elkerülte volna azt a megtiszteltetést, hogy éppen szembe kerüljön Charlotte-tal és Rooney-val, akik egymás mellett ültek, nyilván az unokatestvér jótékony közreműködése eredményeképpen. Kathleen véleménye szerint Charlotte a jó ízlés határát súrolva flörtölt a férfival. Nem mintha számítana, győzködte magát. És semmi köze nem volt ahhoz, hogy nagyon jól összebarátkozott a mellette ülő fiatalemberrel, Charlotte egy másik rokonával, egy helyes arcú mérnökhallgatóval, aki James Redwood néven mutatkozott be neki.

– Hol tölti a nyarat, Miss Sullivan? – kérdezte a fiú kedvesen.

– Otthon, Írországban – felelte ő mosolyogva. A szeme sarkából látta, hogy Rooney felkapja a fejét a szóra. – Maga persze a Riviérára megy, igaz?

– Nem igazán örülök neki, hogy ilyen átlátszó vagyok – nevetett Redwood. – Remélem, azért találkozunk.

– Nem valószínű – sajnálkozott Kathleen őszintén. – A családom elvárja, hogy nyáron valamennyien otthon legyünk. De ha alkalma van rá, szívesen látjuk. Igaz, ott nincs ilyen nagy társasági élet, de ha szereti a sportokat, jól szórakozhat.

– Bárcsak elmehetnék – mosolygott rá a fiú. – Majd meglátjuk.

Egész este együtt maradtak, és végül Redwood taxit hívatott neki. Nagyon jó hangulatban búcsúztak el, Kathleen boldog volt, hogy végre egy kellemes baráttra talált. Hónapok óta James Redwood volt az első, aki igazán tetszett neki. Ismét reménykedni kezdett.

És egész este igyekezett nem észrevenni Rooney őket figyelő tekintetét. Ez már igazán nevetséges, füstölgött magában. Mégis mit képzelsz az ember? Csak azért sem érdeklis, döntötte el magában.

Május 16-án Kathleen a legszebb ruháját vette fel. Szombat lévén, hamarabb eljöhett a munkahelyéről, és még arra is futotta az idejéből, hogy hajat mosson. Amikor elkészült, megállt a tükör előtt, és kritikusan szemügyre vette magát.

Karcsú, majdnem sovány, alacsony lányt látott. Az alakjára nem lehet panasz, és a ruha szépen, de nem kihívóan emeli ki a vonalait. Eddig minden rendben. A nyaka kecses, a vékony aranylánc a kereszttel nemesen egyszerű, de nem szegényes. Jó. Aztán jön az arca. Hát igen. Kathleen felsóhajtott. Sehogy sem tudott kibékülni szerinte éles, kissé fiús vonásaival, túlságosan pisze orrával, túlságosan vékony szájával. Na jó, a szeme nem vészes. Csak azt a zöld szikrázást kellene mérsékelnie benne. Talán ez riasztja el a kérőket – valahogy túlságosan harciasnak tűnik. Megpróbálta szendén lesütni a szemét. Igen, így már jobb. Sokkal jobb. Sajnos ezen a ponton hangosan elnevette magát...

És a haja. Felsóhajtott. Hiába, ez rémes.

Megrázta a fejét, hogy kibontsa a haját, aztán még egyszer megpróbálta összefogni anélkül, hogy több kiló hajcsatot kelljen alkalmaznia. Sajnos a küzdelem egyoldalú volt, és a haja határozottan nyeresre állt. Nincs mit tenni. Túlságosan sok, túlságosan erős szálú, és túlságosan – vörös...

Még állt egy pillanatig a tükör előtt, aztán vállat vont és elfordult. Most már úgyis mindegy. Ez az utolsó estéje Londonban, kihasználja, ahogy csak bírja. És aztán két hónap szabadság! Isten veletek, szürke utcák, Isten hozott, zöld dombok! És Isten hozott,

éhezés, suttogta a fülébe egy kis hangocska, hiszen szó, ami szó, nyár végére általában az összes tartalékát felemésztette pusztán a létfenntartás a messzi Írországból. A kis birtok annyira keveset hozott, hogy abból az öreg Liam is alig tudott megélni, ő pedig hiába próbált segíteni.

És Maggie meg Michael is hazajön, és ki fog derülni, hogy semmire sem jutott három év alatt. Micsoda szégyen. Mielőtt a pánik teljesen a hatalmába kerítette volna, felkapta a táskáját és a kabátját, és gyors léptekkel elindult a belváros felé.

Sophie-ék háza a felismerhetetlenségig ki volt világítva. A kapu előtt egyre-másra álltak meg a szebbnél szebb sportkocsik és elegáns limuzinok, a bejárati lépcsőkhöz piros szőnyeg vezetett, és az ajtó előtt inasok várták a vendégeket. Istenem, mintha a múlt században lennének, gondolta Kathleen. Csak a lovas hintók hiányoznak.

Három év rutinjával sikerült úgy tennie, mintha az egyik ezüstszínű sportkocsiból lépett volna ki, és elegánsan elindult a lépcsők felé. Mielőtt azonban átadhatta volna a kabátját az inasoknak, valaki megfogta a könyökét.

– Ne szaladjon annyira, Miss Sullivan – szólalt meg Sir Rooney halk hangja közvetlenül a füle mellett. Kathleenra a frászt hozta. Hát még amikor ráébredt, hogy éppen az ő Jaguárját használta alibinek. De vele született hidegvére most sem hagyta cserben, gyakorlottan mosolyt varázsolt az arcára, és csillogó szemmel nézett fel a férfira.

– Micsoda gyönyörű este, igaz?

Rooney megvetően felhorkant, a szemében azonban igazi elismerés ült. Kathleen lélekben vállat vont. Ha ezer évig él, akkor sem fogja megérteni ezt az embert. Arra használta tehát, amire lehetett: hagyta, hogy lesegítse a kabátját, és hagyta, hogy megmutassa, merre van a hölgyek számára fenntartott szoba, ahol „kicsit felfrissíthetik magukat”. Arra azonban legmerészebb álmaiban sem számított, hogy a férfi megvárja az ajtó előtt.

Lenyelte a logikusan kíváncozó kérdést, hogy hol van Charlotte, nem kis részben azért, mert abban a pillanatban meglátta.

Charlotte határozottan nem Rooney-val volt. Charlotte épp azzal volt elfoglalva, hogy anyja figyelő tekintete ellenére a lehető legkacérabb pillantásokat vesse – valaki másra.

Kathleennak tátva maradt volna a szája, ha nincs elegendő rutinja. Így azonban csak annyi látszott, hogy a vonásai egy pillanatra megfeszülnek, azután elterült az arcán egy kellemes, üres mosoly. Felnézett, és Rooney figyelő szemével találkozott a tekintete. A férfi lassan bólintott, mintha egy ki nem mondott kérdésre válaszolna. Aztán elfordult a párocskától, magával vonta Kathleen a bálterembe, és már táncolni is kezdtek.

– Ne haragudjon, meg se kérdeztem, nem szeretne-e inni valamit. Egy kis tejet például?

Kathleen el se mosolyodott a viccen.

– Mi történt?

Szerencsére Rooney meg sem próbált úgy tenni, mintha nem értené.

– Charlotte-nak a fülébe jutott, hogy sokkal kisebb a vagyonom, mint ahogy azt ő gondolja – válaszolta cinkos mosollyal.

– Micsoda? – nevette el magát Kathleen. – Megette ezt az ócska trükköt? Akkor ostobább, mint gondoltam. Jaj! – kapta a szája elé a kezét. – Ne haragudjon, ezt nem kellett volna...

– Hiszen igaza van – vont vállat a férfi nyugodtan. Kathleen elkomolyodva nézett fel rá, a tekintetét fürkészte. Vajon tényleg nem viseli meg Charlotte árulása?

– Képes volt ezt megtenni vele, Mr Rochester? – Pajkos hangjára Rooney tekintete visszatért rá, és a férfi elnevette magát.

– Rájött, honnan szedtem az ötletet...

– Még szép. De azt nem gondoltam volna, hogy maga olvas ilyen lányregényeket.

– Magának fogalma sincs, milyen hosszúak a téli esték Skóciában.

Kathleen összevonta a szemöldökét.

– Mi a csudát keres maga télen Skóciában?

– Ott élek. Ott van a birtokom.

– Skóciában?!

– Mi olyan furcsa ezen? – nevetett a férfi. – Ott örököltem, nem tehetek róla.

Véget ért a zene, ők udvariasan tapsoltak, aztán Rooney a terem szélére kísérte. Megkérdezte, hozhat-e neki valamit inni, de Kathleen még mindig nem kért, és a következő pillanatban Charlotte tűnt fel néhány méterre. Egy mosoly, egy intés (még véletlenül sem Kathleennek szól), és Sir Rooney eltűnt, mint a kámfor, hogy néhány pillanattal később a táncolók között lépjen színre, Charlotte-ot tartva a karjai közt. Kathleen nevetve napirendre tért a dolog fölött. Végül is igen kellemes belépőt kreált neki, az este pedig még csak most kezdődik.

Jó félórával később, egy kellemes beszélgetés után, Kathleen éppen James Redwood karján keringőzött (micsoda régimódi zene, gondolták mindketten), amikor Rooney melljük sodródott. Most is Charlotte-tal táncolt, és jókora feltűnést okozott ezzel. Csakhogy a következő pillanatban Kathleen döbbsen vette észre, hogy a férfi Charlotte feje fölött őt nézi, és amikor egymás mellé értek, világosan és egyértelműen rákacsintott. Kathleen majdnem hangosan felnevetett.

És ismét egymás mellett voltak. Charlotte-ot lekérte valaki, Kathleen fáradtságra hivatkozott, és mintha csak véletlenül történne, egymás mellett ültek le. Kathleen azonban tudta, hogy véletlenek nincsenek.

Varázslatos érzés volt – mintha osztoznának valami közös tudáson, mintha összekötné őket valami sokkal több, mint a futó ismeretség. Kathleen úgy gondolta, azért, mert egy fajtaból valók. Makacs, büszke írek az angolok között. És ezen nem változtat semmi. Se rang, se pénz, se tekintély. Semmi.

– Holnap hazautazom.

Maga sem tudta, miért mondta ezt. Talán csak unaloműzésből. Talán kíváncsiságból. Talán mert látni akarta a férfi szemét, azt akarta, hogy vegye már le a tekintetét Charlotte Banks táncoló alakjáról. Akármilyen volt is az indok, elérte a célját.

– Haza? – kérdezte Rooney lassan. – Haza, Írországba? Miért?

– A nyár legszebb részét mindig ott töltöm.

– És vannak lovaik? És legelők a teheneknek, meg zöld dombok, és sziklás tengerpart? – Vágyódás volt a hangjában, és Kathleennek nem volt szíve lerombolni az illúzióit.

– Van minden, ami kell – felelte gyöngéden. A keze finoman

pihent a férfi karján. Rooney lenézett rá, megszorította, aztán hirtelen felállt.

– Jöjjön, táncoljunk. – Vidám hangjában egy csepp erőltettség sem volt. Úgyhogy Kathleen nem tehetett mást, követte a parkettre.

Perceken keresztül hallgattak. Kathleen látta, hogy a férfi tekintete ezúttal nem kalandozik el, sőt, szinte rémisztő volt, annyira koncentrált rá.

– Kellemes idén a tavasz Londonban, nem találja? – próbálta feloldani a hangulatot Kathleen. A férfi ránézett, de nem válaszolt, csak enyhén felvonta a szemöldökét. – Én már beszéltem az időjárásról – folytatta a lány csillogó szemmel. – Most maga jön. Talán közölhetné az észrevételeit a terem nagyságáról, vagy a táncoló párok számáraól, és aztán el is hallgathatnánk.

Rooney nagyot nevetett.

– Mondja, maga csak azért beszél tánc közben, mert az a szokás?

Kathleen szeme megvillant.

– Néha igen. Olyan furcsa lenne, ha ketten egy fél órán keresztül ki se nyitnák a szájukat.

– Micsoda szórakoztató nő maga, Miss Sullivan – mosolygott rá Rooney. – Még soha életemben nem találkoztam senkivel, aki Jane Austennel próbált volna felvidítani.

– Én meg még soha életemben nem találkoztam egyetlen férfival sem, aki ennyi női regényt olvasott volna. Hiszen maga jóformán kívülről tudja őket, ha nem tévedek.

– Három lánytestvérem van – nevetett a férfi. – Anyámnak nem jó a szeme, úgyhogy a fent említett hosszú téli estéken Skóciában nekem kellett felolvasnom a kedvenc regényeikből, amíg a lányok kézimunkáztak. Igazi, békebeli családi csendélet, nem igaz?

Egy cseppnyi gúny volt csak a hangjában, így Kathleen szabadjára eresztette a fantáziáját. És miközben gyakorlottan táncoltak, elképzelte, hogy ő is ott ül a kandalló körül, és mit is csinál? Ja igen, harisnyát köt a hadiárváknak (a jó Isten tudja, miért kell szegényeknek annyi harisnya), és hallgatja a férfi meleg hangját, ahogy felolvas Jane Austenből meg a Brontë nővérekéből. És

nemcsak felolvas, de meg is személyesíti a szereplőket, úgy, ahogy Elizabeth Bennet szokta... Vagy az egy másik regényben volt?

Véget ért a zene, és Kathleen egy nagy huppanással visszaérkezett a valóságba. Az első, amit meglátott, Sir Rooney szeme volt, amelyben visszafojtott nevetés csillogott.

– Hol járt, drágám?

– A maga kandallója előtt.

Kathleen egyszerűen csak kimondta, ami az eszébe jutott, de hogy ez hogyan hangozhatott, csak akkor jött rá, amikor a férfi elnevette magát.

– Jaj... nem úgy értettem...

Rooney vidáman nézte.

– Azt hiszem, ideje, hogy igyon valamit. Addig sem beszél.

Kathleen harciasan felkapta a fejét, de a következő pillanatban elszégyellte magát, így a visszavágás elmaradt. Hagyta, hogy a férfi a büfé felé kormányozza, éppen úgy, mint az első este, amikor megismerkedtek. És ezúttal nem bánta a pezsgőt, nem bánt semmit, hiszen úgysis ez az utolsó estéje. Éjfélkor eltűnik, mint Hamupipőke. És mire legközelebb Londonba jön, Charlotte-ot Lady Rooney-nak fogják hívni. Bármit beszél a férfi, ez a napnál is világosabb.

Csak azt nem értette, miért nem tud olyan könnyedén elsiklani ezen tény felett, mint máskor, ha valaki férjhez ment a társaságukból. Talán kezd belefáradni ebbe a játékba, tűnődött szomorúan. Rooney-t hamarosan elsodorták a barátai, és aznap este már nem is táncolt többet. Kathleen-t sorra forgatták rajongó tekintetű fiatal emberek, de amikor belenéztek a lány szemébe, elfogyott a bátorságuk, és nem kérték fel újra. James Redwood még kétszer táncolt vele, és megettek együtt pár szendvicset, aztán valahogy eltűnt mellőle ő is.

Tíz perccel éjfél előtt Kathleen elköszönt a barátnőitől, és a ruhatár felé indult. Meg sem lepődött, hogy az ajtó előtt Rooney várja.

– Jó éjszakát, Sir Rooney. Isten vele.

– Rémségesen rosszul hazudik – mondta a férfi halkán. Kathleen homloka ráncba szaladt. – Tudja jól, hogy haza fogom vinni – magyarázta.

A lány szótlánul vállat vont, aztán engedelmesen belebújt a kabátjába, és nem tiltakozott, amikor Rooney kézen fogta, és a kocsijához vezette. Némán ült be a kocsiba, és nem szólalt meg egészen a házukig. A férfi nem erőltette, csak amikor már a kapu előtt álltak.

– Megsértődött?

– Ugyan, mi okom lett volna rá?

– Megsértődött.

– Nem.

– Dehogynem. És meg is van rá minden oka.

Kathleen abszurdnak érezte a helyzetet. Itt ül egy vagyonokat érő autóban, egy vagyonokat érő pasassal az oldalán, és vitatkozik vele. És tulajdonképpen még azt sem tudja, min vitatkoznak.

– Ne haragudjon, fáradt vagyok már a mókás kis szócsatákhoz. Köszönöm, hogy hazahozott. Isten vele.

Várta, hogy a férfi kinyissa neki az ajtót, de az nem mozdult, csak nézte őt elgondolkodva.

– Nagyon fontos, hogy holnap elutazzon? – kérdezte hirtelen.

– Megvette a jegyet, meg ilyesmi? Az összes bőröndje be van csomagolva, és minden kalapdoboz a sarokban áll?

Kathleen önkéntelenül is elmosolyodott.

– A csomagolás még hátravan. Az éjszakai vonattal megyek.

– Hát nincs egy megbízható cseléd, aki elbána a holmijaival? – kérdezte Rooney szörnyülködve.

– Ne bolondozzon. Pontosán tudja, hogy szegény vagyok, mint a templom egere.

– Nem, nem tudtam pontosan, de örülök, hogy elmondta. Megtisztel a bizalmával. – Kathleen odafordult hozzá, hogy lássa, komolyan beszél-e, de a férfi tekintetében ezúttal nem volt gúny. És komoly volt akkor is, amikor folytatta: – Hajlandó lenne eljönni velem holnap kirándulni?

Kathleennek ezúttal valóban leesett az álla.

– Nos, kint van, kimondtam – folytatta Rooney ideges nevetéssel. – Most már nyugodtan fenéken billenthet, ha akar. Lehet, hogy meg is érdemlem. De meg kellett próbálnom.

– Fogalmam sincs, miről beszél – rázta meg a fejét a lány. – De – folytatta halvány mosollyal. –, abban biztos vagyok, hogy nem

akarom fenéken billenteni. Már csak azért sem, mert sokkal erősebb nálam, és biztosan én húznám a rövidebbet.

– Akkor eljön? – kérdezte reménykedve, és a rá annyira nem jellemző bizonytalankodástól hirtelen sokkal fiatalabbnak látszott, mint amennyi valójában volt.

– Azt éppen nem mondtam... de gondolkodom rajta – nevetett a lány. Rooney erre felfortyant, átnyúlt előtte, és kinyitotta az ajtót.

– Kilencre itt vagyok, legyen kész – vakkantotta még oda, és már el is porzott. Kathleen nevetve nézett utána.

Azon az éjjelen is álmodott. Ki tudja, talán azért, mert másnap vasárnap, és keddre otthon lesz, és két hónapig nincs gépírás, nincs Miss Jones, és nincs Charlotte sem, nincsenek állhatatlan fiatal emberek és fárasztó esték, talán a végtelen szabadság gyönyörű előérzete miatt álmodott a tengerről. De ez a tenger nem az otthoni volt, nem a sziklákat ostromló hullámok a fergetegben.

Lágyan hullámozó, délszaki tengeren hajózott. A nap olyan erősen tűzött, hogy el kellett fordulnia. A kabinból feljött egy férfi, nevetve mondott neki valamit, odahajolt hozzá, de Kathleen még mindig nem látta az arcát, még akkor sem, amikor megcsókolta.

Még félálomban is mosolygott, szinte érezte a hajó ringását. És észre sem vette, mikor fordult a mosolya csendes sírásba.